

Marc Levy

İLK GECE

ÇEVİRİ: AYKUT DERMAN

CAN

MARC LEVY

İlk Gece

La première nuit, Marc Levy

© 2009, Marc Levy / Susanna Lea Associates

© 2012, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.marclevy.info

1. basım: Aralık 2012

Bu kitabın 1. baskısı 5 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Ayça Sezen

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com, Shutterstock

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

ISBN 978-975-07-1575-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

MARC LEVY
İlk Gece

ROMAN

Fransızca aslından çeviren
Aykut Derman

MARC LEVY, 1963 yılında Fransa'da doğdu. 17 yaşında Kızılhaç örgütüne katıldı, altı yıl boyunca gönüllü olarak hizmet verdi; bir yandan da Paris-Dauphine Üniversitesi'nde öğrenimini sürdürdü. Yirmi üç yaşında ülkesinden ayrılıp ABD'ye yerleşti. Yedi yıl sonra, iki arkadaşıyla birlikte bir mimarlık şirketi kurmak üzere Fransa'ya geri döndü. On yıl boyunca bu şirketi yönetti. 40 yaşına yaklaştığı günlerde, oğluna anlattığı hikâyeleri kâğıda dökmeye karar verince ilk romanı *Keşke Gerçek Olsa* ortaya çıktı. Dünya çapında büyük bir başarı elde eden kitap, aylarca çoksatar listelerinin başından inmedi ve otuza yakın dile çevrildi. Yazarın ikinci romanı *Neredesin?* ilkinin aratmayacak bir başarıyla çok geçmeden bir milyon satış rakamına ulaştı. 2003'te yayımladığı *Sonsuzluk İçin Yedi Gün*, Fransa'da 2003'ün en çok satan romanı oldu. 2004'te yayımlanan *Gelecek Sefere*; aşk, mizah ve masalsi öğelerle ördüğü romanlarının son halkası oldu. Levy, 2005'te *Keşke Gerçek Olsa*'nın devam romanı *Sizi Tekrar Görmek*'i yayımladı. Bir kısa metrajlı filmi de (*La lettre de Nabila*) bulunan yazar Londra'da yaşıyor.

Marc Levy'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

<i>Keşke Gerçek Olsa</i> , 2001	<i>Özgürlük İçin</i> , 2009
<i>Neredesin?</i> , 2004	<i>Birbirimize Söyleyemediğimiz Onca Şey</i> , 2010
<i>Sonsuzluk İçin Yedi Gün</i> , 2005	<i>Gölge Hırsız</i> , 2011
<i>Gelecek Sefere</i> , 2007	<i>İlk Gün</i> , 2012
<i>Sizi Tekrar Görmek</i> , 2007	
<i>Dostlarım Aşkларım</i> , 2008	

Pauline'e ve Louis'e.
Ve Rafaël'e.

Hepimizin içinde, biraz da olsa, keşfedilecek yeni
bir dünyasıyla ve karşımıza çıkacak bir Cuması ile
bir Robinson vardır.

ELÉONORE WOOLFELD

Bu hikâye doğrudur, çünkü onu yarattım.

BORIS VIAN

Adım Walter Glencorse, Londra Kraliyet Bilimler Akademisi'nde yöneticiyim. Adrian'la bir yıldan daha kısa bir süre önce, Şili'deki Atacama astronomi kampından İngiltere'ye apar topar geri döndüğü sırada karşılaştım; orada, evrende var olan ilk yıldızı keşfetmek amacıyla gökyüzünü gözlemliyordu.

Adrian çok yetenekli bir astrofizikçidir ve aylar içinde aramızda gerçek bir dostluk kuruldu.

Onun tek düşü evrenin kökeni konusundaki çalışmalarını sürdürmek, ben de mesleki bakımdan güç durumda bulunduğum, Akademi bütçesi de felaket durumda olduğu için onu Londra'da, kazananın cömertçe ödüllendirileceği bir yarışma düzenlemiş olan bir bilimsel vakfın üyeleri karşısında boy göstermeye ikna ettim.

Projesinin sunumunu haftalarca gözden geçirdik, bu süreye zarfında onunla aramızda güzel bir dostluk oluştu; ama dost olduğumuzu zaten söylemiştim, değil mi?

Yarışmayı kazanamadık; ödülü genç, çok coşkulu olduğu kadar, çok da kararlı olan bir kadın arkeolog aldı. Etiyopya'daki Omo Vadisi'nde arkeolojik kazı yaptığı sırada çıkan bir kum fırtınası çalışmalarını sürdürdüğü kampı yerle bir etmiş, kısa süre önce Fransa'ya geri dönmek zorunda kalmıştı.

Her şeyin başladığı akşam, ödülü kazanıp insanlığın kö-

keni üzerindeki araştırmalarını sürdürebilmek amacıyla Afrika'ya geri dönme umudu içinde o da Londra'da bulunuyordu. Yaşamdaki rastlantılar tuhaftır; Adrian vaktiyle o genç arkeoloğu, Keira'yı tanımıştı; bir yaz aşkı yaşamışlar ama daha sonra birbirlerini görmemişlerdi.

Biri zaferini, öteki ise başarısızlığını kutluyordu; geceyi birlikte geçirdiler ve Keira ertesi sabah Adrian'a yeniden canlanmış eski bir tutkuyu ve Afrika'dan getirdiği tuhaf bir kolyeyi bırakarak geri döndü; kolye, Etiyopyalı küçük bir erkek çocuğun, Keira'nın yanına aldığı ve derinden bağlandığı Harry'nin bir yanardağın ağzında bulduğu bir taştı.

Keira gittikten sonra, Adrian fırtınalı bir gecede o kolyenin şaşırtıcı özellikleri olduğunu keşfetti. Çok güçlü bir ışık kaynağı, örneğin çakan bir şimşeğin ışığı içinden geçtiğinde taş çevreye noktalar halinde milyonlarca ışık saçıyordu.

Adrian onun ne olduğunu anlamakta gecikmedi. O noktalar, insana çok tuhaf gelse de gök kubbenin bir haritasını oluşturuyordu ama bu rastgele bir harita değil, gökyüzünün bir parçasını, yıldızları Dünya'nın üzerinde bundan dört yüz milyon yıl önce göründüğu şekliyle gösteren bir haritaydı.

Bu olağanüstü keşiftten güç alan Adrian, Keira'nın yanına Omo Vadisi'ne gitti.

Ne yazık ki o tuhaf nesneyle ilgilenen yalnızca Adrian ve Keira değildi. Keira, Paris'teki kız kardeşine yaptığı bir ziyaret sırasında, Ivory adında bir etnoloji profesörüyle tanıştı. O kişi benimle temasa geçti ve beni, Adrian'ı araştırmalarını sürdürmesi konusunda cesaretlendirmeye en ba-yağı şekilde –bunu itiraf ediyorum– ikna etti.

Yapacağım bu hizmet karşılığında bana bir miktar para verdi ve Adrian'la Keira çalışmalarını bir sonuca bağlayabilirse Akademi'ye cömert bir bağışta bulunmayı vaat etti. Pazarlığı kabul ettim. O sıralarda Adrian ve Keira'nın peşinde gizli bir örgüt bulunduğundan ve bu örgütün Ivory'nin tersine, ne pahasına olursa olsun onların haritanın öteki parçalarını da bulmalarını engellemekten başka hiçbir amaç gütmediğinden haberim yoktu.

Yaşlı profesörün bilgilendirdiği Keira'yla Adrian, eski ya-

nardağın ağzında bulunan taşın tek örnek olmadığını kısa sürede öğrenmişti. Bunun üzerine öteki parçaları da bulmaya karar verdiler.

Bu araştırma onları Afrika'dan Almanya'ya, İngiltere'den Tibet sınırına, sonra Myanmar üzerinden gizli olarak Andaman Adaları'na kadar uçmaya sürükledi; Keira, Narcondam Adası'nda toprağın altından, elindeki taşla karşılaştırılabilecek ikinci bir taş çıkarttı.

İki taş parçası bir araya getirildiğinde tuhaf bir olay meydana geldi: Taşlar birbirini mknatıs gibi çekti, sonra, o zamana kadar görülmemiş mavi bir renge bürünüp binlerce parlıyla ışıdamaya başladı. Adrian'la Keira bu yeni keşiften sonra daha da heveslenip gizli örgütün tehdit ve uyarılarına aldırmayarak Çin'e hareket ettiler.

Bu organizasyonun içinde, her biri büyük bir kentin adını kendine takma ad olarak almış üyeleri arasında yer alan İngiliz lordu Sir Ashton tek başına şövalyelik taslayarak Keira ve Adrian'a o yolculuğu ne pahasına olursa olsun yaptırmamaya karar verdi.

Onları araştırmalarını sürdürmeye heveslendirmekle ne yapmışım ben? Gözümüzün önünde bir rahip öldürüldüğünde bize hangi mesajın verildiğini neden anlamamışım? Durumun ciddiyetini neden fark etmemiş, olup bitenlerden sonra Profesör Ivory'ye başının çaresine ben olmadan bakmasını söylememişim? Adrian'ı o yaşlı adam tarafından kullanıldığı konusunda neden uyardırmamış ve dostu olduğumu söylediğim o insanı yönlendirmeyi neden kabullenmiştim?

Adrian'la Keira Çin'den ayrılmaya hazırlanırken korkunç bir suikastın kurbanı oldular. Dağ yolunda, bir araba onların cipini bir akarsu yarığına itiverdi. Araba Huang Irmağı'nın sularına gömüldü. Adrian, kaza sırasında kıyıda bulunan keşişler sayesinde boğulmaktan kurtuldu ama Keira'nın bedeni bir daha su yüzüne çıkmadı. Nekahet döneminden sonra Çin'den yurduna geri gönderilen Adrian, yeniden Londra'da çalışmayı kabul etmedi. Keira'nın kaybolmasıyla yıkıldığı için, çocukluğunu geçirdiği Yunan adası

Hydra'ya sığındı. Adrian, İngiliz bir babayla Yunanlı bir anneden doğmuştu.

Aradan üç ay geçti. O, sevdiği insanın yokluğunun acısını çekerken ve ben, suçluluk duygusundan deliye dönmüş durumda kendi kendimi yerken, Akademi'ye onun adına Çin'den bilinmeyen biri tarafından gönderilen bir koli geldi.

Kolinin içinde Keira'nın eşyaları vardı, o eşyaları Keira'yla Adrian bir manastırda bırakmışlardı; ayrıca bir dizi de fotoğraf vardı ki, o fotoğraflarda Keira'yı hemen tanıdım. Alnında tuhaf bir yara izi vardı. O zamana kadar hiç görmediğim bir yara izi. Ivory'yi durumdan haberdar ettim; o da beni bunun Keira'nın belki de o kazadan kurtulduğunu gösteren bir kanıt olabileceğine inandırdı.

Yüz kez, çenemi tutmak, Adrian'ı rahat bırakmak istedim; ama böyle bir şeyi ondan nasıl saklayabilirdim?

Bunun üzerine Hydra'ya gittim ve Adrian, yine benim yüzümden, umut içinde Beijing'e uçtu.

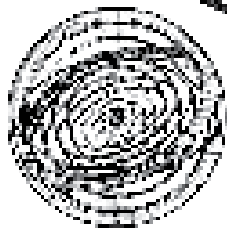
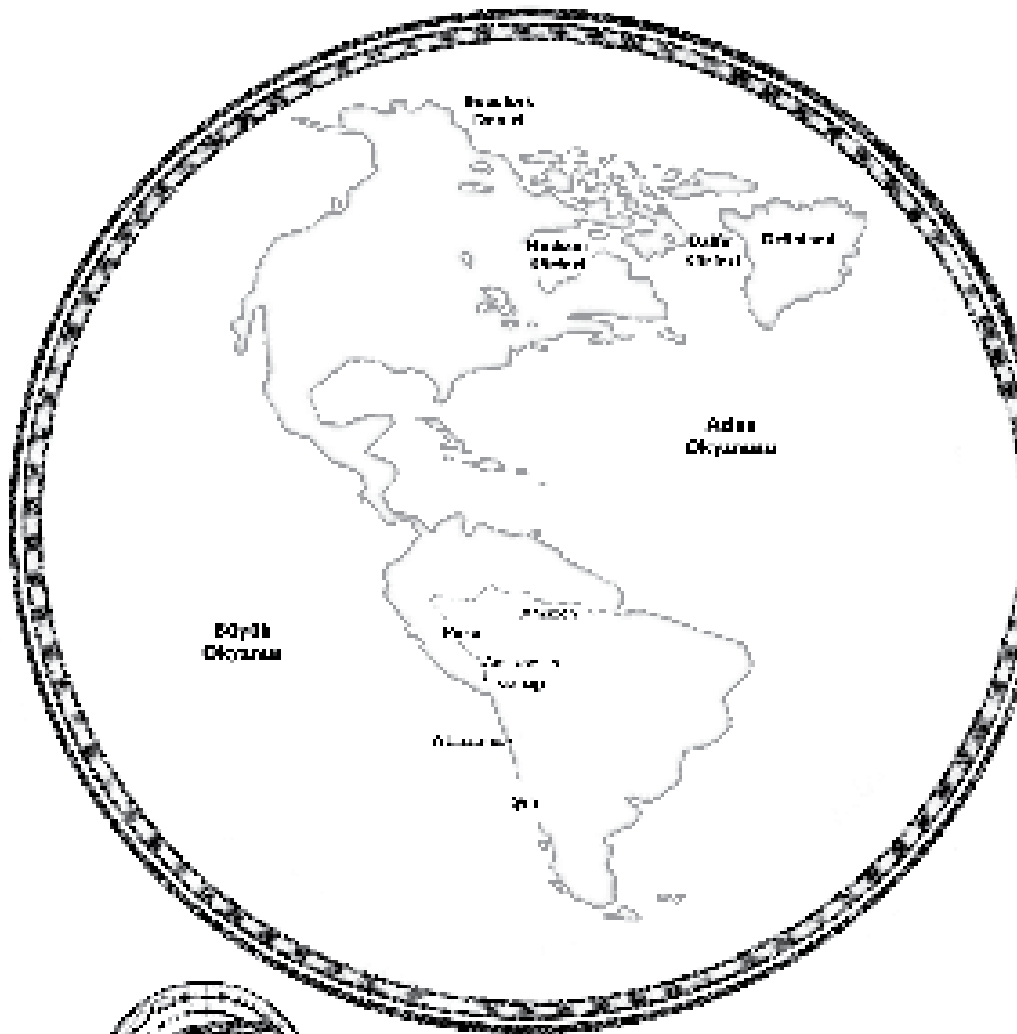
Bu satırları günün birinde Adrian'a vermek, böylelikle de suçumu itiraf etmek için yazıyorum. Onun bunları okuyabilmesi ve ona yaptığım kötülüğü bağışlaması için her akşam dua ediyorum.

Atina, bu yılın 25 Eylülü,

Walter Glencorse

Kraliyet Bilimler Akademisi yönetici yardımcısı

Adrian'ın defteri

307 numaralı oda. O odada ilk kez uyduğumda manzaraya hiç dikkat etmemiştim, o dönemde mutluydum ve mutluluk insanı dikkatsiz kılar. Bu küçük masanın başında, pencerenin önünde oturuyorum, Beijing önümde uzanıyor ve ben kendimi şimdiye kadar hiç böylesine yitik hissetmemiştim. Başımı çevirip yatağa bakma düşüncesine bile katlanamıyorum. Senin yokluğun içime, hiç durmaksızın kendi yolunu kazan küçük bir ölüm gibi girdi. Karnımın içinde bir köstebek var. Onu, kahvaltıda bol bol *baijiu*¹ içerek uyuşturmaya çalıştım ama piring alkolüne bile bana mısın demiyor.

Gözümü hiç kırpmadan on saatlik bir uçak yolculuğu yaptım, yeniden yola koyulmadan önce uyumam gerek. Çok kısa sürecek bir bilinçsizlik hali, burada yaşadıklarımızın gözümün önünden geçmeyeceği bir kendini bırakma hali, tek isteğim bu.

Orada mısın?

Banyo kapısının aralığından bana bunu sormuştun; bundan birkaç ay önceydi. Bugün, kullanılan bir musluktan damla damla akıp kurumuş bir lavaboya çarpan suyun sesini artık duymuyorum.

1. Çin'de genellikle sorguçotunun damıtılmasıyla elde edilen alkollü bir içki. (Y.N.)

Sandalyeyi itip kalkıyor, sırtıma bir yağmurluk geçirip otelden çıkıyorum. Bir taksi beni Jingshan Parkı'na bırakıyor. Gül bahçesini geçip bir su havuzunun üzerindeki taş köprüye yöneliyorum.

Burada olmaktan mutluyum.

O zaman da mutluydum. Bir de, kendimizi keşiflere kaptırmış halde, hangi yazgıya doğru bilinçsizce koştuğumuzu da bilebilseydim. *Zaman dondurulabilseydi onu şu anda durdururdum. Geriye dönülebilseydi o âna dönerdim...*

Bu dilekte bulunduğum yere, Jingshan Parkı'nın yollarından birinin üzerindeki o beyaz gül ağacının dibine geri döndüm. Ne var ki zaman durmadı.

Yasak Kent'e kuzey kapısından giriyorum, yalnızca senden kalan bazı anıların rehberliğinde parkın yollarına yöneliyorum.

Büyük bir ağacın yakınında, bir resifi andıran, çok uzun sayılamayacak bir süre önce üzerinde çok yaşlı Çinli bir çiftin oturduğu taş bankı arıyorum. Onları orada bulabilirsem belki biraz yatışabilirim, zira onların gözünden ikimizin geleceğini okur gibi olmuştum; belki de yalnızca bizi bekleyen geleceğe gülüyorlardı, kim bilir?

Sonunda o bankı buldum, üzerinde kimse oturmuyordu. Banka uzandım. Bir söğüdün dalları rüzgârda salınıyordu ve onların tembel tembel salınışıyla ben de sallanıyordum. Gözlerimi kapadığımda senin bozulmamış yüzünü gördüm ve uyuyakaldım.

Bir polis memuru beni uyandırıp başka yere gitmemi rica etti. Gece oluyor, gelenler artık parkta konuk sayılmıyor.

Otele döndüğümde odama çıkıyorum. Kentin ışıkları karanlığı ötelere itiyor. Yatağın örtüsünü çekip aldım, yere serdim ve üzerine kıvrıldım. Arabaların farları tavanda tuhaf biçimler oluşturuyor. Zaman kaybetmeye gerek yok, artık uyuyamayacağım.

Bagajımı topladım, resepsiyona hesabı ödedim ve arabamı garajdan çıkardım.

Arabanın konsolundaki GPS bana Xi'an yönünü gös-

teriyor. Sanayi kentlerine yaklaşıldığında gece siliniyor ve kirlilik alanların karanlığında yeniden ortaya çıkıyor.

Shijiazhuang'da arabanın deposunu doldurmak için durdum, yiyecek bir şey almadım. Sen olsaydın, beni isteksizlikle suçlardın, belki de haksız olmazdın ama aç değilim, öyleyse midemdeki şeytani neden uyandırırım?

Yüz kilometre sonra, bir yamacın tepesindeki terk edilmiş köyü buldum. Güneşin vadinin üzerine doğuşunu seyretmeye karar verdiğim için yamru yumru yola sapıyorum. Mekânların, birbirini seven insanların anısını sakladığı söylenir, bu belki bir yakıştırma ama ben bu sabah o düşünceye inanmaya gerek duyuyorum.

Dar, hayalet gibi sokaklarda dolaşılıyor, ana meydandaki yalağı geçiyorum. Konfüçyüs tapınağının yıkıntılarında senin bulduğun kupa ortadan kaybolmuş. Sen böyle olacağını kestirmiştin, herhalde biri onu alıp götürmüş, başka bir amaçla kullanmıştır.

Yalıyarın kenarındaki bir kayanın üzerine oturup günün doğmasını bekliyorum, görkemli bir gün; sonra yola devam ediyorum.

Linfen'den geçiş, ilk defasında olduğu gibi iç bulandırıcı, kirlili ve acı acı kokan bir bulut boğazımı yakıyor. Senin bezlerden hazırladığın çakma maskeyi cebimden çıkarıyorum. Onu, bana Yunanistan'a gönderilen öteberinin arasında buldum; maskede senin kokundan eser kalmamış ama onu ağızma takarken senin yaptığın hareketlerin hepsi gözümün önüne geliyor.

Linfen'den geçerken, *Bu koku korkunç...* diye şikâyet etmiştin.

... ama senin için her şey sızlanma bahanesiydi. Şimdi, o sızlanmalarını duymak için neler vermezdim.

Oradan geçtiğimiz sırada bavulunu karıştırırken parmağına bir şey batmış ve çantanın içine gizlenmiş bir mikrofon bulmuştun. Ben o akşam, geri dönmeyi seçmiydim; bizi bekleyen şeye hazırlıklı değildik, maceracı değildik biz, bilinçsiz çocuklar gibi davranan iki biliminsanıydık yalnızca.

Görüş mesafesi hâlâ düşük ve yola yoğunlaşmam için bu kötü düşünceleri kafamdan atmam gerekiyor.

Linen'den çıkarken yolun kenarına iyice yaklaştığımı, kafam yalnızca özel yaşantımıza yapılan bu saldırıyla meşgul olduğundan, bizim için oluşturduğu tehlikeden kuşkulansanız o mikrofondan kurtulmakla yetindiğimi anımsıyorum. Seni arzu ettiğimi orada itiraf etmiş, sevdiğim yanlarını söylemeyi reddetmişim, bunu oyun olsun diye değil, utandığım için yapmışım.

Kazanın olduğu yere, katillerin bizi uçuruma ittiği yere yaklaşıyorum, ellerim titriyor.

Bizi geçmelerine izin vermeliydin.

Alnım boncuk boncuk terledi.

Yavaşla Adrian, n'olur.

Gözlerim yanıyor.

Olamaz, peşimizdeler.

Kemerin bağlı mı?

Buyruğu andıran bu soruya “evet” yanıtını vermiştin. İlk darbe bizi öne doğru fırlatmıştı. Kemerin kayışına, parmaklarındaki kan çekilecek kadar kuvvetli yapışman gözlerimin önüne geliyor. Tekerlekler korkuluğa çarpıp, uçuruma yuvarlanıncaya kadar kaç tampon darbesi almıştık?

Huang Irmağı'nın suları bizi içine çekerken sana sarıldım, birlikte boğulurken gözlerimi gözlerine diktim, son ana kadar seninle birlikte oldum aşkım.

Dönemeçler birbirine zincirleniyor, her dönemeci aldığımda kendimi, çok sinirli olan hareketlerimi kontrol altına almaya, arabayı doğru yönde tutmaya zorluyorum. Küçük bir keçi yolunun bizi manastıra kadar götürdüğü sapağı geçtim mi acaba? Çin'e hareket ettiğimden beri aklımda yalnızca o manastır var. Orada bizi karşılayan lama, bu yabancı topraklarda tanıdığım tek kişi. Ondan başka bana kim seni yeniden bulabilmem için, senin hâlâ hayatta olduğuna dair o küçücük umudu içimde güçlendirecek bir iz gösterebilir? Senin, alnında bir yara izi olan fotoğrafın önemli bir belirti değil, günde yüz kez cebimden çıkardığım bir kâğıt parçası. Sağ tarafımdaki girişi ta-

nıyorum. Çok geç frene bastım, araba orayı geçti, geri geri gidiyorum.

Cipin tekerlekleri sonbahar çamuruna saplanıyor. Gece boyunca yağış oldu. Arabayı ağaç altı bitkilerinin olduğu yere park edip yola yaya olarak devam ediyorum. Belleğim beni yanıltmıyorsa, bir dere yatağını aşış ikinci bir yamaca tırmanacağım; tepeye vardığımda manastırın çatısını göreceğim.

Oraya gitmek için bir saat yürümem gerekti. Bu mevsimde derenin suyu daha bol, sudan geçmek kolay olmadı. Yuvarlak, iri taşlar su yüzeyinin ancak üstüne çıkıyordu, taşların üstü de kaygandı. Beni dengede durmaya çalışırken görseydin, ki pek hoş bir manzara değildi, alay ederdin diye tahmin ediyorum.

Bu düşünce yola devam etmek için bana cesaret veriyor.

Nemli toprak ayakkabılarıma yapışıyor, ilerlemekten çok, geriye gittiğim izlenimine kapılıyorum. Tepeye ulaşabilmek için çok çaba harcamak gerekecek. Yağmurdan sırsıklam, çamura bulanmış halimle bir serseriye benziyor olsam gerek, beni karşılayan üç keşiş bu halimi nasıl buldular acaba, diye düşünüyorum.

Tek söz etmeden, peşlerinden gitmemi işaret ediyorlar. Manastırın kapısına geliyoruz ve yol boyunca yanlarından sıvışıp sıvışmadığımı kontrol eden keşiş, beni küçük bir salona götürüyor. Salon, daha önce içinde uyuduğumuz odaya benziyor. Beni oturtuyor, bir kâse temiz su dolduruyor, önümde çöküp ellerimi, ayaklarımı ve yüzümü yıkıyor. Sonra bana bir yün pantolon, temiz bir gömlek verip salondan çıkıyor; onu öğleden sonra, bir daha hiç görmeyeceğim.

Biraz sonra, bir başka keşiş bana karnımı doyuracak bir şeyler getiriyor; yere hasır bir döşek yayıyor ve ben buranın aynı zamanda yatak odam olacağını anlıyorum.

Güneş batıyor ve son ışıkları ufuk çizgisinin altına indiğinde, geldiğimde gördüğüm keşiş nihayet boy gösteriyor.

Marc Levy

İLK GECE

"Bellekler tablasını parçalara ayırdım, parçaları grupların etkili ve bilge kişilerine emanet ettim..."

On beş yıl sonra karşılaştılar... İki eski sevgili Keira ve Adrian. İkisi de ayrı yollar-
dan aynı hedefe yürüyen iki biliminsanıydı. Evrenin bilinmeyenlerini keşfetmek,
bilinenleri tersyüz ederek çok ötelere ulaşmak... Biri ilk güne, biri ilk insana... Uzun
bir serüven başladı; ölüm, her adımda onların yolunu gözlüyordu...

"Yaptığınız keşifleri açıklayacak olursanız, ilk gün, dördüncü dünya ülkelerinde yüz
binlerce insan ölecek, ilk hafta içinde de üçüncü dünya ülkelerinde milyonlarca
insan ölecek. Ertesi hafta, dünyanın göreceği en büyük göç dalgası başlayacak.
Bir milyar aç insan, kendilerinde olmayana el koymak amacıyla kıtaları aşmak için
denizlere açılacak. Herkes gelecek için ayırdığı birikimiyle günü kurtarmaya çalışa-
cak. Beşinci hafta, ilk gece başlamış olacak."

ISBN 978-975-07-1575-4

9 789750 715754